Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Uten at nogen blir født av vand og aand kan han ikke indkomme i Guds rike. (Joh. 3, 5).

NR. 9	1. MAI 1924	3 AARG.

JOSEPH SMITH HILSET SOM EN GUDS PROFET.

TALE HOLDT AV PRÆSIDENT HEBER J. GRANT I SALT LAKE TABERNAKEL SØNDAG DEN 24. DECEMBER 1922.

Jeg ønsker av mit ganske hjerte at mens jeg staar foran eder i denne eftermiddag maa jeg ha fordel av eders tro og bønner i at yde tribut til den mand, som var det utvalgte instrument i Guds haand til at gjenoprette Jesu Kristi evangelium, hvilket hadde for flere aarhundreder været borte fra jorden. Den meget glimrende salme som vi netop har hørt, «Seeren», var skrevet av præsident John Taylor, han som alle Siste Dages Hellige kjender og som blev saaret paa samme tid som profeten og patriarken led martyrdøden og bar kulerne i sit legeme til sin død. Saa nær som en dødelig kan bli retfærdiggjort i at forgude et medmenneske, saa var dette tilfælde med præsident John Taylor der hadde denne følelse og respekt likeoverfor profeten Joseph Smith. Hans beundring og ærbødighet og kjærlighet for profeten var fuldkommen. Igaar var det profetens fødselsdag og jeg føler, at det er meget passende at nogen bemerkninger kunde bli gjort angaaende denne storartede mand, og eftersom vi imorgen kan feire fødselsdagen av Jesus Kristus, føler jeg ogsaa at det er riktig at vi skulde gjøre bemerkninger angaaende den levende Guds søn, menneskenes forløser, som kom i tidens midte og til hvem vi staar i gjæld

for vor frelse. Præsident Ivins vil efter mig tale over frelserens liv og hans guddommelige mission.

Førend jeg forlot mit hjem tænkte jeg over hvad jeg skulde si her idag, og bestemte mig da for at oplæse et æresbevis til Joseph Smith, skrevet av Josiah Quincy. Denne mand var en av de tidligere borgermestre i den store by Boston. Han var personlig bekjendt med Lafayette og var med i mottagelseskomiteen da Lafayette vendte tilbake som en gjest av de forenede stater efter revolutionen, da Amerika hadde vundet sin frihet. Han besøkte profeten Joseph Smith en kort tid før denne blev snikmyrdet, og i en bok hvis titel er: «Fremstillinger om det forbigangne» kan vi læse følgende «*Hyldest av Josiah Quincy.* Det er paa ingen maate usandsynlig at en fremtids tekstbok, til bruk for en endnu ufødt generation, vil indeholde et spørsmaal som ligner dette: Hvilken historisk amerikaner av det 19. aarhundrede har sat i virksomhet den mest kraftige indflydelse over skjæbnen av sine landsmænd? Og det er paa ingen maate umulig, at dette skrevne spørsmaal kanhænde blir besvaret saaledes: «Joseph Smith, Mormonprofeten». Og svaret — meningsløst som det utvilsomt synes at være til menneskene som nu lever — maaske blir en soleklar selvfølge til deres efterkommere. Historie staar i forbindelse med overraskelse, likesaa meningsløse og uforstaaelige som denne. Den mand som oprettet en religion i denne frie tidsalder var og er idag mottat av hundreder og tusinder som en direkte utsending fra den Almægtige. Et saadant menneskelig væsen kan ikke bli helt tilsidesat, ved kun at tilsøle hans navn med motbydelige binavne, som f. eks. fanatiker og bedrager som han maaske har været tiltrod; men disse haarde navne skaffer ingen løsning til de problemer han fremstilte for os. Fanatikere og bedragere lever og dør hver dag og deres minde er begravet med dem, men den underfulde indflydelse som denne grundlægger av religionen utfoldet og endnu utfolder, sætter ham fremhævende for os, ikke som en kjeltring for at anklages, men som et fænomen som maa forklares. Det væsentligste spørsmaal amerikanerne spør hverandre idag er, hvad vi har at gjøre med denne

mand og hvad han har skjænket os. En anden generation end min, maa behandle dette. Disse brændende spørsmaal maa gis en fremtrædende plass i landets historie om den storartede mand som jeg besøkte i Nauvoo. Joseph Smith, som gjorde fordring paa at være en inspireret lærer, møtte en motstand som faa mænd har været kaldt til at møte; han nød en fremgang i en kort periode som faa mænd har opnaadd og tilslut, 43 dage efter at jeg saa ham, gik han frimodig til martyrdøden. Da han opgav sin person til guvernør Ford i den hensikt at forhindre blodsutgydelse, hadde profeten en forutfølelse av hvad som var i vente for ham. «Jeg gaar som et lam til slakterbænken,» var det berettet at han skulde ha sagt, «men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighet er blottet for brøde, og jeg skal dø uskyldig.» — Jeg har ingen teori at fremstille om denne fremstaaende mand, men kan kun gi de faktiske forhold i min forbindelse med ham. En vakker utseende mand, vilde de si, som øieblikkelig gik forbi ham, dette merkværdige menneske der hadde tilveiebragt det arbeide, som skulde danne følelsen for saa mange tusender av hans medmennesker. Men Smith var mer end dette, og man kunde ikke motstaa indtrykket av det omfang han besad av dyktighet, som var saa naturlig til hans kjække person. Jeg har allerede fortalt om den likhet han hadde med Elisha R. Potter av Rhode Island, som jeg møtte i Washington i 1826. Likheten var ikke saadan, som vi vilde kjende fra et fotografi, men en kjendsel som vilde bli følt i et øieblik. Av alle de mænd som jeg har gjort bekjendskap med, synes disse to at være best utstyrt med den venlige myndighet til at styre, og som ved en indre værd kan retlede de svake og forvirrede sjæle, som søker efter veiledning. Vor samtale gik derefter over til politiken. Smith erkjendte forbandelsen og uretfærdigheten av slaveriet, men han opponerte ogsaa mot slavehandelens metode. Hans plan var for, at nationen skulde betale for slaverne ved at sælge land. «Kongressen,» sa han, «skulde bli tvunget til at ta denne fremgangsmaate ved ansøkninger fra alle dele av landet, men ansøkerne maa ikke forbinde sig med dem, der vil forstyrre retten til eiendomme som er anerkjendt i grund-

loven og hvilket vilde fremelske uroligheter». Det kunde kanske ogsaa nævnes, at Smith's plan var offentlig forfektet 11 aar senere av én der benyttet megen praktisk skarpsindighet, med sin storartede filosofi. I 1855 da menneskenes sind var bevæget til det yderste, angaaende slaverispørsmaalet, fremstod Ralph Waldo Emerson der erklærte, at disse ting skulde bli utført i overensstemmelse med interesserne i syd og med den sikrede bevisthet av folket i nord. Det er i virkeligheten ikke saa stort arbeide eller kamp for dette land at faa gjennemført, ved at kjøpe disse eiendomme av plantageeierne, i likhet med den britiske nation, der kjøpte de Vest-Indiske slaver! Han sa videre, at de Forenede Stater vil bli bragt til at gi hver eneste tomme av land, for et øiemed som dette. Vi som kan se tilbake paa den grusomme brodermorder, krigen, der gjorde ende paa slaveriet, sier nu, at en saadan løsning paa vanskelighetterne skulde ha fortjent en kristelig statsmand. Men dersom en tilbaketrukken videnskapsmands tanker var før sin tid, da han forfektet denne anordning av offentlige eiendomme i 1855, hvad skal man da si om den politiske og religiøse leder som hadde utgit i tryk saavel som i tale den samme bevægelse i 1844? Dersom atmosfæren av menneskenes meninger var bevæget ved et saadant forslag, da krigsskyerne viste sig, var det ikke statsmandsmæssige ord 11 aar tidligere, naar himlen saa rolig og fordelagtig ut?

Inspiration fra Herren.

Det var ikke alene statsmandsmæssige ord, men det var inspiration fra Herren til en Guds profet, og hadde det amerikanske folk git akt paa hans advarsel, vilde det ha undgaat den grusomme brodermorder, krig. General Smith hadde ogsaa fremgang i at utfolde endnu længere sine anskuelser angaaende politik, idet han fordømte Missouri-overenskomsten som en utilladelig koncession, der skulde være fordelaktig for slaveriet! Det var Henry Clay's forsøk paa at opnaa præsidentværdigheten. Doktor Goferth kunde ha spart sig selv umaken for at komme til Nauvoo og at agitere for valg av en slagsbroder, der skulde nedsætte John Randolph,

men han var ikke modig nok til at forsvare de hellige i deres rettigheter som amerikanske borgere. Han fortalte Smithfolket, at de skulde dra til vildmarkerne i Oregon og oprette sit eget guvernement. Ja! De Hellige maa gaa ut i ørkenen og motta indianernes miskundhet, hvilken miskundhet de lunefulde politikere i dette land for frihet og likhet, ikke vilde gi dem.

Og dagen vil komme, efter min dømmekraft, da det skal bli indrømmet av tænkende historielæsere, at De Siste Dages Hellige var utdrevne av Missouri og Illinois, ikke saa meget for deres religion, som for at de ikke trodde paa slaveriet. De var forkjæmpere, og Missourianerne og andre var absolut bestemte paa, at ingen mand eller koloni av mænd og kvinder skulde nedsætte sig iblandt dem som var for slavernes frihet.

Profeten omtalte derefter guvernementets enkeltheter. Han syntes medlemsantallet i underhuset (lower house), av det nationale legislatur, skulde bli reduseret, da der var for mange som forhindret og vanskeliggjorde dets forretninger. Et medlem for hver halv million av befolkningen vilde bli rundelig. Præsidentens makt skulde bli forøket, idet han skulde ha autoritet til at stanse et oprør i en stat, foruten at vente paa anmodning av nogen guvernør, for det kan hænde, at guvernøren selv kunde være lederen for oprørerne. Det er unødvendig at bemerke, hvordan senere tildragelser viste den utøvende makts svakhet, som Smith utpekte — en svakhet, som kostet tusener av værdifulde liv og millioner av kostbarheter. (Forts.).

Louis Villemin, en stor historiker, sa engang til sine studerende elever, efter et endt semester: «Ja, hvad skal jeg videre si eder. Det at i min alder, som jeg nu er naadd til, gis der kun et navn som er kraft og trøst i, nemlig Jesus Kristus, vor Herres og Frelsers navn. Maa hans aand altid hvile over eder!»

TONERNES INDSATS I MENNESKETS LIV.

AV EYOLF LARSEN ARVESETH.

Tonernes buer, himmelske luer,
fylder med straalende glæde mit bryst.
Taarerne flyter ei, saarene bryter ei.
Hjertet hussvales stille og tyst.

Ovenfor nævnte citat er et vers av forfatteren Ekmarchs digt: «Tonernes vælde», som gir os et lite billede paa nogen av de mangfoldige sider tonerne besidder. Det er her i ganske enkle ord tolket i sandhet en hel del av deres vældige indflydelse. — Videre utdypning har diktet faat ved den lille enkle melodi L. v. Beethoven har git det, tilsynelatende saa enkelt og liketil opbygget, men indeholdende en hel verden av gode ophøiede tanker, klangfuld og melodiøs tolkende det virkelige jeg, den representerer.

Tonernes magt er mangfoldig; snart lindrer de det saarede og sorgbetyngede hjerte, snart tilfredsstiller de den jublende lykkeberuste sjæl, og atter snart gir den uttryk for den høieste lovprisning av Guddommen. Tonerne bløtgjør selv det haardeste hjerte, mildner sindene og stemmer dem til andagt og fred. For i næste øieblik at kunne opflamme selv den mest fredligstemte, til at kjende stridslysten svulme inde i sig, for atter at slaa om og være redskap til at bringe det lille barn i vuggen til at sove den mest uskyldige søvn. I sandhet ingen stjerne paa kunstens himmel lyser vel saa sterkt som tonernes.

Den store tyske dikter Goethe har sagt, at tonerne, (sangen og musikken) er Guds skjønneste gave til menneskene. I første række kommer naturligvis den store naturegenskap: sangen. En vidunderlig ting, som ved betraktning, uvilkaarlig bringer ethvert hjerte til fuldt ut at samstemme med dikteren.

Som utviklet kunst betraktet er sangen kanske den yngste av kunstens mangfoldige genrer, men som naturegenskap til at gi uttryk for det menneskelige følelsesliv er det den ældste. Sangen var nemlig den første kunstart som blev dyrket. Længe før sprog og poesi var grundlagt, for-

søkte menneskene at gi sine følelser uttryk i sang. Det er ganske forunderlig hvor nøiagtig tonerne formaar at gjengi menneskesjælens forskjellige stemninger og bevægelser, og ydermere utdype og frembringe meningen av et dikt f. eks. Ved nøiagtig analyse vil man snart forstaa, at tonernes elementer korresponderer med en bestemt form for sindsbevægelse. Enhver sindsbevægelse har et musikalsk speilbillede. Man kan lære at forstaa andre folkeslags og racers sjæleliv som man slet ikke før har kjendt.

Tonerne er generelt seet et speilbillede for livsfølelsen, den medfødte kraft. Derfor har enhver nation forskjellig musik, fordi livsfølelsen er forskjellig.

Indenfor disse store grundtræk er i enkeltheterne tonerne et speilbillede for forandringerne i den individuelles livsfølelse, som vi kalder sindsbevægelser eller stemninger. Oplevelser som for et gjennemsnits-menneske kanske ingen betydning har, blir i det geniale følelsesmenneskes nervesystem til store begivenheter. Og det samme geniale menneske har ogsaa evne til at gi disse musikalske reflekser en bestemt form. Enhver av os har litt av geniet i sig, og denne genialitet kan vi kalde sansen for musik, poesi, malerier, o. s. v. Ethvert menneske har en saakaldt mottagelsesstation, hvortil musikalske saavelsom andre indtryk kommer, *og man burde lære at skjærpe og bruke sin fantasi (i musikalsk saavelsom i andre retninger) med kritik.* Forsøke at bli seende paa det musikalske omraade f. eks. saaledes, at naar man hører et eller andet musikstykke eller sang, sættes fantasien i svingninger og tonerne faar en bestemt mening; vi ser hvad komponisten fortæller. — Kunst er religion, ti likesom religionen er et følelsesliv, er kunsten — musikken (tonerne) det ogsaa. Tonerne gir enhver anledning til at vise sine følelser, fortælle andre dem og gjøre sine medmennesker meddelagtige i dem. Det er noget som heter *veiviserkunst,* en taler som har evnen til at gi en guddommelig fremstilling av sin religion er en veiviser, — og en kunstner som kan gi de samme indtryk ved musik, er ogsaa en veiviser til en ren stund. De fleste mennesker har vel engang før eller senere været under de underbare toners mæktige indflydelse; har hørt sang strøm-

met ut fra hjertet og ubønhørlig trængt sig ind i sjæledypet, hvor det har lagt sig som en mild behagelig kjærtegnende haand, saa man føler sig hensat under fremmede magter. Man føler i slike øieblikke som om man ønsket sig væk fra al denne verdens ondskap og elendighet. Ønsket og tanken om at gjøre godt mot sine medmennesker overvælder en, det er som føler man en liten forsmak paa hvordan det engang vil komme til at bli og leve, naar menneskene formaar at leve op til den Almæktiges befalinger. I slike øieblik er tonerne veivisere til en ren stund, naar individet blir rent i tanker og forstand. Da bringer de et pust fra det sted hvorfra de kommer, nemlig fra skaberen. Det er virkelig storslagent hvor mange mennesker det er som har mottat enorme talenter paa det musikalske omraade, hvor mange det er som virkelig kan vise os kunst saa guddommelig og utviklet, at det grænser til det utrolige. Man kan næsten si at alle mennesker har tonernes geni i sig, selv om man ikke kan synge eller spille har man som regel interessen og nærer ønsket om at lytte til dem. Et ypperlig eksempel paa tonebilledernes mangfoldighet og træfsikkerhet viser de forskjellige orationer (bibelsk syngestykke) man i de siste aarhundreder har fremført, hvori man i forskjellige tildragelser i den hellige skrift har tat tonerne til hjælp for muligens at forøke deres virkning. I den store mester, komponisten Händels oratorium «Messias», findes saa at si hele Kristi liv fra vuggen til graven omsat i sang og musik, og de som har hat anledning til at høre en saadan fremførelse, vil sent glemme det. Det er en oplevelse for den som forsøker at danne sig de forskjellige billeder av tonerne som komponisten har nedskrevet. Man vil forbauses over den sikkerhet hvormed de sarteste og mest vanskelige stemninger er fremtryllet, man indsuger med velbehag de skjønneste harmonier, der virker oplivende og inspirerende paa sindet. Det er ikke bare dette ene oratorium, men mange andre saasom av Bach, Mendelsohn, Haydn og Mozart, der er utmerkede eksempler paa hvilken makt tonerne har til at utdype det skrevne ord. Disse orationer, skrevne av de gamle mestre, endel ialfald, kræver eller sætter kanske store fordringer til det menne-

skelige øre, men deri ligger netop utviklingen, at man selv studerer og utvikler sin musikalske forstaaelse, der kræver intelligens.

Vi har ogsaa i Jesu Kristi Kirke endel komponister der har skrevet forskjellig god musik. Som den fremste av disse maa man uten tvil anerkjende *Evan Stephens,* en mand der har et alsidigt syn paa tonernes felt, en der har arbeidet trofast i vingaarden ved at sætte musik til endel av kirkens salmer. Han har ogsaa komponert en flerhet av andre musikstykker, men mest av alt maa man vel beundre den finfølelse hvormed han har skrevet og komponert sit oratorium «The Vision» (Profeten Joseph Smiths første syn). En komposition der næsten i et og alt har truffet sømmen paa hodet. I dette verk er der rik anledning til at studere tonebilledernes sikkerhet. Det er betegnende med de indledende, dystre mørke moll-akorder, der fremmaner billedet, mørkets rugen over jorden og Joseph Smiths kamp med den onde magt. Og hans bøn til Herren om visdom og kraft er eligisk og gripende. Her brytes nuancerne, og Josephs syn av Faderen og Sønnen finder form i lyse vakre dur-akorder. De vakre soloer for tenor er lidt fremmedartede, men skjønne og mæktige; og tilslut det præktige lovprisningskor til Guddommen er vældig og forkynder Guds storhet.

Sangen har en uhyre stor mission at utføre, den er et vigtig led i den almindelige kristne verdens gudstjeneste, derfor bør den hos os indta en endnu bredere plads i *vort* arbeide for at fremme sandheten. Utallige er beviserne for, at mange gjennem sangen er kommet til sandhetens erkjendelse og blit medlemmer av Jesu Kristi Kirke. — Historien beretter, at blandt det gamle jødiske folk var sangen holdt høit i ære og ualmindelig meget benyttet ved tempelgudstjenesten. David var ogsaa en stor forkjæmper for sangens store betydning i gudstjenesten.

Brødre og søstre over vort hele land! La os derfor fylke os sammen om sangens banner, løfte det høit og la det kaste sin straalende glans utover menneskene gjennem tonerne av de herlige Zions sange, som fortæller om det store verk Gud har oprettet i de Siste Dage. Samt glæde og

fryde os, opløfte vor røst, prisende Herren gjennem denne uvurderlige gave han har skjænket os. Fylk dere sammen. Dan sangkor og lær paa samme tid at utvikle sansen for virkelig god korsang. Selv om et kor er lite, vil det uten tvil bære gode frukter. Hermed kan vi betale litt av det vi skylder vor skaber, for al kjærlighet, naade og barmhjertighet. La mottoet være: *Forkynd evangeliet ogsaa i sang. Tonernes indsats i menneskelivet maa vel være at bringe menneskene til at annamme evangeliet.*

*

Sangen har lysning, og derfor den gyder
over dit arbeid forklarelsens skin;
sangen har varme, og derfor den bryder
stivhed og frost, saa det tør i dit sind!
Sangen har evighed, derfor den skyder
fortid og fremtid ihop for dit syn,
tænder uendelig attraa og flyder
bort i et lyshav af længsler og lyn.

Sangen forener, idet den fortoner
mislyd og tvil paa sin straalende gang;
sangen forener, idet den forsoner
kamplystne kræfter i samstemmig trang:
trangen til skjønhed, til daad, til det rene!
— Nogle kan gaa paa den lyslange bro
høiere, høiere, frem til det ene
som ikke aabnes for andet end tro.

Fortidens længsler i fortidens sange
kaster vemodig en aftenrød glans;
samtidens længsler i toner vi fange
ind for en eftertids sjælfulde sans.
Slegternes ungdom i sangen har møde,
tumler s i n stund i de tonende ord;
— fler end vi aner, ja aander af døde
vugges i kveld i vort festlige kor.

B j ø r n s o n.

«Mormonismens» viktigste hjørnesten er læren om den sande, levende Gud, det høieste væsen, i hvis billede og lignelse menneskene er skabte i kjødet.

KORRESPONDANSE FRA BERGEN.

Det kunde kanske interessere vore søskende at høre litt om hvad sangkoret og nogle brødre og søstre har utført her i Bergens gren. Den 3., 4. og 5. april blev der avholdt aftenunderholdninger under ledelse av sangkorets formand, br. Gustav Risan. Der blev solgt ca. 4 á 500 billetter paa forhaand og det uten at avertere. Mens publikum gik og ventet i spænding paa hvad deres billetter skulde gjælde adgang til disse høitidsaftener, holdt br. Johan Sætrum paa med at svinge sin taktstok over sangkorets medlemmer for at faa ut de allerbedste toner, som fandtes i enhver, og stakkars den som ikke hadde sørget for at ha sin sangstemme iorden. — Jeg maa heller ikke glemme br. Risans og br. Sætrums flittighet med at istandbringe scenen og dekorere den. Br. Dahl utførte alt elektrisk arbeide som skulde til, br. Helgesen malte kuliserne og andre haandlangere hjalp til med at faa alt igang, og saaledes holdt de paa lik en bisværm, indtil dagen kom.

Torsdagen den 3. april oprandt og alle kræfter var i travel bevægelse og huset var fyldt av interesserte tilhørere. Et utmerket program blev utført, der bestod av sang og deklamation. Jeg maa ogsaa nævne den merkelige ihukommelsesevne av str. Emmy Halvorsen, da hun deklamerte «*Bergliot*». Efterpaa skulde et skuespil opføres, og imens de agerende holdt paa at gjøre sig færdig, fik jeg den længe ventede anledning at tale til den store forsamling om evangeliets gjengivelse. Da siste minut var omme, gik teppet op for «*Den første missionær*». — Stykkets indhold er følgende: Missionæren kommer ned ad en gate oppe paa Klosterhaugen, netop brutalt utvist fra et hjem. Træt, mødig og saar tilsinds folder han sine hænder og ber en bøn til Gud om, at han maa bløtgjøre menneskenes hjerter for den sandhet han er utsendt at forkynde, hvorefter han sætter sig ved veikanten og helder hodet op til et træ og sovner ind. Og under sin søvn, som synes at være litt urolig og vidner om at han drømmer, saa høres inde fra scenen en spæd barnestemme, som under dæmpet orgelmusik synger den herlige salme: «*Mon hjemme i dalen jeg savnes.*» Da

kommer det alvorlige av «*Mormonismen*» ind i deres hjerter, da de stirrer i taushet paa denne scene. — Dette er kun en liten del av det stykke som er sammensat og spilt for publikum for at gi dem et billede av vor tro og lære. Til slutning sang koret: «*Mon hjemme i dalen jeg savnes*» og derefter bøn av en av søstrene.

Fredag aften kommer folket igjen strømmende ind for anden gang for at se og høre de forskjellige ting som vil bli utført. Programmet var litt anderledes denne aften, idet forskjellige sange blev sunget og en deklamation, der var værd at lægge merke til, nemlig: «*Dødsmærket*» som blev utført av lille søster Liv Halvorsen (10 aar gammel), som fik hjerterne til at bæve og gav et rørende indtryk paa de tilstedeværende. Derefter fik br. Risan i en halv time anledning til at tale til forsamlingen om Jesu Kristi Kirkes organisation, der gjorde et meget dypt indtryk paa publikum. Derefter blev resten av programmet utført som aftenen før.

Lørdag aften kl. 8 var huset mere fuldt end nogensinde før. Folk fik ikke sitteplass og en hel del maatte staa.

Efter at ha fyret op satte vi maskineriet igang igjen for tredie aften med den forandring, at søster Nelly Søfteland gav en meget forklarende deklamation: «*Hvad vi Mormonere tro,*» som i faa ord fremstiller hele evangeliets gjengivelse til jorden, og det gjorde et merkbart indtryk paa forsamlingen. Derefter fik konferansepræsident Oluf K. Karlsen i en halv time anledning til at tale til forsamlingen om de første missionærer der var utsendte fra Zion til de skandinaviske lande. Og likeledes gav han en grei forklaring om, hvordan djævelen hadde søkt at tilintetgjøre den første missionær som kom seilende fra Danmark til Norge, derefter deres trængsler fra aar til aar indtil denne tid og at vi nu faar lov til at arbeide i fred og i ro.

Derefter blev stykket spilt som sedvanlig, og alt gik meget spændende for sig.

Hver aften uttalte folk sig meget begeistret over hvad de hadde set og hørt, og at de aldrig hadde faat saa meget for en krone før. — Tilstelningen varte i ca. 3 timer hver aften.

Hensikten med dette arbeide som er utført er at sprede evangeliet, og den store flok av fremmede som var her tilstede fik dette fremstillet paa mange maater, nemlig i *sang, deklamation, taler og tilsist i levende form.*

Tilslut vil jeg paa grenens vegne takke alle som har deltat i dette arbeide, og mest vil jeg takke vor gode dirigent br. Johan Sætrum for hans gode sammensætning og arangering av stykket.

Ole Hansen, grensforstander.

DAAB.

Magnus Gottliebsen blev indlemmet i Bergens gren 11. april ved daab. Daabshandlingen blev utført av grensforstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av komferansepræsident Oluf K. Karlsen.

BEGRAVELSE.

Onsdag 16. april kl. 12 middag stededes til hvile lille Randi, datter av Reinhardt og Lilly Olsen, omkring 1 aar gammel fra Østre Gravlunds kapel, under ledelse av missionspræsident A. Richard Peterson. Begravelsesceremonien indlededes med at sangkoret sang salmen: «O Fader lad mit hjerte faa», hvorefter br. Otto Gebhardt holdt bøn. Koret sang dernæst salmen: «O min Fader», hvorpaa missionspræsidenten holdt talen ved baaren. Til slutning blev 1. vers av «Nærmere Gud til dig» avsunget og bøn av br. Lindbo. Kisten blev derpaa baaret til graven og under sangens toner av de 2 vers: «Nærmere Gud til dig» sænkedes kisten til sit kammer. Graven blev indviet av missionspræsidenten. — Randi Olsen var syk av lungebetændelse og avgik ved døden efter 12 dages forløp. Der var ved begravelsen fremmødt mange av kirkens medlemmer, likesom sangkoret var godt repræsenteret.

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

19. En fryktelig nat.

Profeten Joseph og Sidney Rigdon tilbragte hele deres tid med Herrens arbeide, og de fik ingen penger derfor. Men de hadde venner som var gode mot dem og som hjalp dem. En av disse het John Johnson og bodde i Hiram, Ohio. Han tok Joseph og Sidney hjem til sig, og opholdt dem og deres familier mens de utførte et bestemt arbeide for kirken. Emma Smith, profetens hustru, hadde tat til sig to smaa barn som var tvillinger, og var nu 11 maaneder gamle. De blev meget syke. Joseph og Emma vaaket over dem med stor omhu. Om natten passet Joseph dem, mens hans hustru sov, og saa tok hun plass ved sykesengen, mens han sov. En nat var fru Smith aldeles utslitt og Joseph bad hende at gaa tilsengs. Han sa, at han vilde sitte oppe og passe det ene barn som var meget daarligere end det andet. Mens jeg nu skriver, kan jeg i fantasien se profeten vaake over det lille syke barn og for hvem han beder om dets helbred. Endelig sovnet barnet og Joseph la sig litt paa sengen og straks sovnet han ogsaa. Men hvad tror du der fandt sted utenfor? Mens Joseph vaaket over det lille barn, var en pøbelhop forsamlet utenfor og de hadde planlagt at dræpe ham. Blandt pøbelen var nogen mænd som var gaat ut av kirken. De hadde mistet Guds aand og den ondes aand var gaat i dem. De hatet profeten og hans arbeide og prøvet at ødelægge det. Pøbelen drog bort til Johnsons eiendom, hvor de stormet ind i huset, grep Joseph og drog ham ut paa marken. Emma skrek, men hun kunde ikke hjælpe sin mand. Andre av pøbelen grep Sidney Rigdon og drog ogsaa ham ut.

Nogen av disse onde mænd vilde at de skulde dræpe Joseph, men andre sa: «Nei, vi vil ikke dræpe ham, men

vi vil smøre ham ind med tjære og rulle ham i fjær.» Nogen av dem holdt Joseph, mens andre smurte hans legeme med tjære. En av dem prøvet at stikke tjærekosten ind i hans mund, men han holdt tænderne tæt sammen. Da prøvet de at tømme en flaske gift i ham, men flasken gik istykker og giften randt paa marken. Da de hadde fuldført deres fryktelige gjerning sprang de sin vei. Joseph var saa svak, at han ikke kunde staa, men efter en kort tids forløp fik han sin styrke igjen og gik tilbake til huset. Her fandt han broder Rigdon lide fryktelig over de forurettelser der var begaat mot ham.

Joseph tilbragte resten av natten med at faa tjæren av sit legeme. Dagen efter var det søndag og der blev avholdt et møte. Joseph var tilstede og talte til folket. Nogen av pøbelen var ogsaa tilstede, men Joseph sa intet om det som var hændt. Efter møtet var slut blev 3 personer døbt. Snart efter flyttet Joseph og Sidney med deres familier fra Hiram. (Fortsættes).

En kjæk gut.

Det var en kold vinteraften i mars at en gammel mand stod ute for at sælge aviser. Den stakkars mand hadde mistet et ben ved et ulykkestilfælde, og prøvet at tjene til sit ophold ved at sælge aviser.

Han hadde gaat hele dagen i den kolde vind, men hadde været meget uheldig. Aftenen kom og vinden blæste, saa avisene spredtes rundt omkring. Han prøvet forgjæves at samle avisene, da idetsamme en ung gut kom ham til hjælp. Han saa den gamle mands uheld og spurte: «Kjære, skal jeg hjælpe Dem?» Den gamle mand saa op med et smil og sa: «Mange tak, hvis du vil». Gutten samlet sammen avisene for ham, og den gamle sa: «Du er sikkert en av disse speidergutter som jeg har hørt saa meget om?» — «Ja,» sa gutten, «og jeg lærer altid i søndagsskolen at hjælpe dem som er i nød.»

Gutten gik nu hjemover glad over at ha hjulpet andre.

10 aar. *Opal Evelyn Stovel,* Idaho.

Fra «Juvenile Instructor» ved B. N.

MISBRUKER DU HERRENS NAVN.

Misbruk ikke navnet paa Herren, din Gud,
For det staar jo skrevet i et av hans bud.
Men Satan han frister og prøver og ser,
Og dersom vi falder, han fryder sig og ler.

Det er jo hans mission paa jorden at lære
Mennesket at falde, og nedbryte Guds ære.
Men «Planen» er git av Menneskets Søn
Og hvis vi den følger, se da faar vi løn.

Et skridt frem i planen som han har os givet,
Var tat da vi kom ind her i livet.
Vi intet visste om det som var før,
Men vi kan det lære førend vi dør.

Og naar vi gaar ned i daabens vand,
Da tager vi paa os hans hellige navn.
Saa hvis vi da senere i livet gjør galt,
Da misbruker vi navnet, som paa os er malt.

Spørg dig da selv, o kvinde og mand,
Har du nogengang misbrukt hans hellige navn?
Kanske det er bedst vi slap at svare
For jeg frykter for at mange er i fare!

Hvis du da ser at du er en synder,
Saa er det paa tide at du nu begynder,
At vandre fremad den trange sti
Som fører til frelse naar dette liv er forbi.

For engang skal vi i opstandelsen staa,
Og dommen skal falde paa store og smaa.
Og spørsmaalet høres fra den himmelske brud:
Har du misbrukt navnet paa Herren din Gud!

Av ældste OLE HANSEN, Bergen.

INDHOLD:

Joseph Smith hilset som en Guds profet. — Tonernes indsats i menneskets liv. — Korrespondanse fra Bergen. — Daab. — Begravelse. — Barnas avdeling. — Misbruker du Herrens navn.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
Brødrene Jørgensens boktrykkeri A/S, Kristiania.